

откинехъ единъ тряндафилъ за една отъ дъщеритѣ ми, която ми ся моли. — Азъ ся невыкамъ никъкъ Господаръ, отговори страшилото, но само звѣрь; необычамъ никъкъ учтивость, азъ искамъ да ся говори тѣй сѣщо, както ся мысли; сѣщо недѣйте да вѣрвате че ще мя умилоствите чрѣзъ вашитѣ ласканія; опрощавамъ вы само подъ условіе, ако бы да дойде една отъ дъщеритѣ ви самоволно да умрѣ тука на мѣстото ви. Нищо непротивополагай; скоро търгай, и ако дъщеритѣ ви отрѣкжтъ за да умржтъ вмѣсто васъ, заклънете ся, че ще ся завърнете вѣтрѣ въ три мѣсеци.“ Добрытъ челоуѣкъ немаше намѣреніе да жертвува нито една отъ дъщеритѣ си на туй лошо страшило, но си помысли. „Поне щѣ бѣдѣ честитъ да гы загърлѣ още веднѣжъ.“ Той ся прочее заклѣ че ще ся завърне, и звѣрѣтъ му каза, че можеше да търгне когато бы обычалъ. „но азъ неискамъ да си идешъ отъ тука токо тѣй сѣ праздни рѣцѣ: върни ся въ одажѣтъ дѣто прѣспѣ, тамъ ще найдешъ единъ голѣмъ празденъ ковчегъ; въ него можешъ да турнешъ сичко, що ти аресва, а азъ щѣ го испратѣ у васъ.“ Въ сѣщо врѣме звѣрѣтъ ся оттегли, и добрытъ челоуѣкъ си рѣче: „Ако и умрѣ щѣ останѣ понѣ утѣшенъ, че щѣ оставѣ хлѣбъ на сиромашкытъ си дѣца.“

Той ся върна въ одажѣтъ, дѣто бѣше спалъ, и като намѣри едно голѣмо количество жълтицы, напълни голѣмыя ковчегъ, за когото му бѣше казалъ звѣрѣтъ, затвори го, и като отвърза коня си, когото намѣри въ конюшницѣтъ, излѣзна отъ този палатъ сѣ едно нажаленіе прилично на радостѣтъ, която имаше когато влѣзна въ него.

Конѣтъ му хвана отъ само себе си единъ отъ